

noget godt —, maa være i Besiddelse af en ganske overjordisk Tillid for at kvalificeres til en saa stor Magt. Men vil nogen sige, at Direktør Heide har den Aandens Klarhed og den Aandens Kølighed, som maa forudsættes, for at han kan have en saadan Stilling? Vil man kunne sige, at han i den Forstand er tillidindgydende, naar man ved, hvorledes Rygterne — ofte med Urette, ofte de absurdeste, taabeligste Rygter — hæfte sig paa ham som Fluor, maaske fordi han selv udæsker dem? Det er uheldigt for en Mand, der sidder i en saa ophøjet Stilling, og som er Regent eller dog Medregent — for den egentlige Regent er jo ganske vist en anden Mand — i hele vort økonomiske Liv.

Hvem er nu Statens Repræsentant overfor disse Mennesker? Jeg vil her helt se bort fra den højtærede og udmærkede Formand for Komiteen og vende mig til det mere aktive og yngre Medlem, Statsgældsdirektør Andersen. Denne udmærkede Mand har i sin Tid givet sine bankmæssige Kundskaber saa udmærket til Kende som Medbestyrelsesmedlem i den Bank, der hedder Den lille Laanekasse, ogsaa en af disse smaa Banker, som der i denne Tid skal passes paa, og som er med under Bankkomiteens Couveuse. Er det i og for sig den bedste Adkomst for denne Mand, der skal repræsentere Statsmagten i Bankkomiteen? Kan han gøre det? Er han tilstrækkelig uafhængig, hvis de andre Banker komme i Konflikt med Staten? Der kan jo ogsaa komme Begivenheder, hvor de staa i Konflikt med Samfundets Interesser. Hvorledes kan den Mand være ganske uafhængig, som sidder i Bestyrelsen for de danske Cikoriefabrikker, Aalborg Portland Cementfabrik, Islandske Bank, Pasteurs Grunde, Livsforsikringsselskabet „Fremtiden“, Maylands Bogtrykkeri, Helsingørs Skibsværft, St. Croix Sukkerkoger, Ska-gens Hotel, Hypotekbanken, foruden i Bankkomiteen og i Detailhandlerbankens Likvidationskomité, og som Nebengeschäft for Resten er Departementschef i Finansministeriet — men det er en Nebengeschäft.

Naar man vælges til Direktør, vælges man ærlig talt ikke af Aktionærerne, det er den bankinteresserede Gruppe eller Bestyrelsen, der udpeger vedkommende Mand, og selv om han var saa retfærdig som Solon, kunde

han ikke være helt uafhængig. Derfor tror jeg, det i og for sig er uheldigt, at Statens Repræsentant i den Grad sidder i Bestyrelser. Det viser ganske vist, at det er en Mand, der forstaar sig paa mange Ting, Livsforsikring, Bogtrykkeri, Dampskibe, Sukker, Cement, Cikorie. Han er, ligesom Mosjø Habakuk i gamle Dage, capable de tout — i Stand til alt! Han forstaar alt. Det vilde vel være ønskeligt, om den højtærede Finansminister vilde prøve at faa Statsgældsdirektøren til at indse, at man ikke godt kan være Statens Repræsentant i saadanne Forhold, her er Tale om, naar man har de mange andre Stillinger. Det er uheldigt, at den Mand, der skal raade Finansministeren med Hensyn til, hvor han skal anbringe Statens Penge, samtidig sidder i Stillinger, der i Virkeligheden, efter min Mening, gøre en Mand i højeste Grad afhængig.

Jeg maa for Resten her komme med et Apropos. Jeg blev saa glad, da Statsgældsdirektør Andersen slap ud af Laanekassen — og slap helskindet —, men saa ser jeg senere Departementschef Schlichtkrull komme ind i Privatbanken. Jeg synes, det er uheldigt. Finansministeriets Embedsmænd bør ikke sidde i Bankernes Bestyrelser. Ministrene maa det ikke. Men hvorfor maa saa deres Embedsmænd? Det sker undertiden, at de have, om ikke mere Kendskab, saa mere Rutine i disse Sager, end deres Minister har, og derfor faa en afgørende Indflydelse, og derfor maa deres Optræden ene være dikteret af Hensynet til Statskassens Tarv.

Naar jeg har tilladt mig at tale paa den Maade, jeg har, da er det ud fra den Overbevisning, at den store og afgørende Skyld for — ja, ikke for Snyderierne selvfølgelig, men for, at vort Erhvervsliv er blevet usundt, ligger i første Række hos Bankerne. Spørgsmaalet bliver saa — og det er et Spørgsmaal, der har Interesse —: Har man overhovedet Lov at kritisere Banker og Bankdirektører herinde, de ere jo ikke Medlemmer og kunne ikke forsvare sig? Dertil vil jeg sige, Bankdirektører ere jo Mænd, der have en saa stor Magt i Samfundet og have en saa stor og vigtig Opgave at udføre, at de maa finde sig i den offentlige Debat. De ere i Virkeligheden saare mægtige Folk. Jeg mener ærlig talt — de Herrer maa ikke blive